

Un nou pod muzical peste Prut

Sebastian CRĂCIUN

În Republica Moldova, în organizarea Institutului Cultural Român, cu ocazia Zilei Naționale a României au avut loc la sfârșitul lunii noiembrie multe manifestări. După succese importante obținute pe scene de dincolo de Prut de Ducu Bertzi, Tudor Gheorghe și Gheorghe Zamfir, pe 26 noiembrie a fost oferit primul cadou iubitorilor muzicii clasice. Orchestra Filarmonicii Naționale "Serghei Lunchevici", dirijată de Mihail Agafița-șef de orchestră format la București, a avut doi oaspeți de seamă, doi soliști cu cariere importante: soprana Leontina Văduva și violoncelistul Anton Niculescu. În program au figurat opusuri de George Enescu, Constantin Silvestri, Camille Saint Saëns, Ruggero Leoncavallo, Pietro Mascagni, Piotr Ilici Ceaikovski.

După ce în deschidere m-a surprins neplăcut varianta interpretativă a celebrei *Rapsodii enesciene cu nr. 2*, în care dezecilibrele orchestrale au dominat iar execuția multor solo-uri a lăsat de dorit, am putut asculta apoi un muzician excepțional, care a reușit o versiune interesantă a *Concertului de Saint Saëns*. Anton Niculescu este un violoncelist de mare valoare, cu o tehnică impecabilă și cu o calitate a sunetului impresionantă. Cel mai așteptat moment al concertului a fost apariția, pentru prima dată în fața melomanilor moldoveni, a celei care a evoluat cu succes pe scene importante din întreaga lume – Leontina Văduva. Foarte frumoasă a fost realizarea interpretativă a versiunii orchestrale a celor 7 *cântece pe versuri de Clement Marot* de George Enescu: expresivitate, alegerea simplității, dicție perfectă, construcție logică a fiecărei fraze. Apoi Leontina Văduva a interpretat două arii din *Paițe și Evgheni Oneghin*. S-a văzut experiența dobândită de-a lungul întregii cariere. Nu se mai află în forma de odinioară, dar a mascat cu

eleganță momentele dificile, a relaționat jovial cu publicul, iar acesta a ovaționat-o și a obligat-o să ofere trei bisuri: Aria *Anei* din opereta *Ana Lugojana* de Filaret Barbu, *Seguidilla* din Opera Carmen – după părerea mea o alegere neinspirată și "Eu mă duc, codrul rămâne".

Pe 30 noiembrie, Sala cu orgă din Chișinău s-a dovedit a fi neîncăpătoare la ultimul concert organizat cu ocazia Zilei României. Mulți melomani au urmărit concertul în picioare. În fața acestui public numeros și cald a evoluat Orchestra Simfonică Europeană, un ansamblu alcătuit din Orchestra Națională de Coarde a Republicii Moldova și un grup de suflători și percuționiști de la Filarmonicile din Timișoara și Cluj.

În deschidere am putut asculta o versiune foarte bună a *Rapsodiei I* de Enescu, în care dirijorul Cristian Florea a reușit o relaționare specială cu ansamblul, care a dus la construcții interesante de o mare varietate coloristică. Apoi solista *Concertului pentru vioară și orchestră* de Brahms a fost Maria Florea, o violonistă foarte tânără, cu sunet frumos, care încă nu are forța de a transmite, de a crea acea relație specială între muzică și public. Cel mai important moment a fost în partea a doua, când a răsunat pentru prima dată

dincolo de Prut, *Simfonia I* de George Enescu. A fost o interpretare de referință, plină de forță, omogenitate, cu reliefări tematice interesante și cu jocuri inspirate de nuanțe. Publicul entuziat i-a obligat pe muzicieni să biseze partea a treia a acestei creații enesciene. A fost una dintre acele interpretări inspirate care demonstrează că muzica lui Enescu este abordabilă, asimilabilă și de care în timp te poți îndrăgosti.

Leontina Văduva

De la swing la bossa nova...

...a fost titlul prezent pe afișele Filarmonicii „George Enescu” marți, 30 octombrie a.c., aducând în prim plan un gen mai puțin convențional – jazz-ul și muzica dansantă de origine sud-americană.

Intrând în Sala Mică a Ateneului, am fost întâmpinați de vocea Irinei Sârbu, naturală și nepretențios „înzorzonată”, originală tocmai prin simplitate. Clarinetul deja celebru al lui Alin Constanțiu se transforma neori într-o a doua voce, completând peisajul creat de pianistul Puiu Pascu, împreună cu Ciprian Parghel la bas și cu Tudor Parghel la tobe.

În cadru au intrat, alternativ, swing-uri și bossa nove – inclusiv o piesă românească de gen – creând o imagine complexă (datorită diversității tematice și implicit a trăirilor), ca și când ar fi fost folosită o lentilă de lărgire. Recitalul nu a fost lipsit de surprize, la

Irina Sârbu

Foto: Alina Marin

sfârșit fiind oferite și o serie de colinde și cântece de iarnă ce au fost transformate pe loc în bossa nove, unice prin expresivitate și sonoritate, deși cunoscute de publicul larg, în forma lor standard.

Caracterul spontan al întregii

serii i-a dus pe interpreți la acțiuni neașteptate (Puiu Pascu și Tudor Parghel au făcut, la un moment dat, schimb de instrumente, Ciprian Parghel și-a interpretat partea improvizatorică vocal, iar Irina Sârbu s-a acompaniat la pian într-un cunoscut colind românesc). Cu toate acestea, se pare că nicio nesincronizare, nicio nepotrivire nu au putut umbri în acea seară strălucirea artiștilor protagoniști, aceste „mici” rocade și intervenții având un farmec neobișnuit și creând un background sonor unic.

Am asistat la un concert special și nu foarte comercial – deși judecând după numărul celor prezenți în sală, această impresie ar putea fi demolată foarte ușor. Pictat în culori americane și braziliene, încadrate într-o ramă de cântece de iarnă și colinde, a fost un frumos cadou oferit celor din sală chiar „avant la lettre”. Un cadou unic și special tocmai datorită talentului, spontaneității și pasiunii cu care a fost oferit cu nepărtinire chiar și celor mici, care dansau copilărește pe lângă mămicile lor, dar și celor mari, cărora atât de des le lipsesc aceste deloc mărunte bucurii.

Norela Liviana COSTEA